

opusdei.org

L'exhortació del papa Francesc en 10 punts

Mostrem deu punts de l'exhortació apostòlica Evangelii Gaudium del papa Francesc, una bona manera d'atansar-se al document i d'animar-se a la seva lectura.

15/12/2013

Com es sabut, aquest text recull el treball del Sínode sobre la Nova Evangelització del 2012. Podeu consultar el document sencer en

català, en format PDF facilitat per la revista montserratina "Documents d'Església", amb traducció del P. Bernabé Dalmau.

1. Calen canvis

El que intentaré expressar aquí té un sentit programàtic i conseqüències importants. Espero que totes les comunitats procurin posar els mitjans necessaris per avançar en el camí d'una conversió pastoral i missionera, que no pot deixar les coses com estan. Ja no ens serveix una "simple administració". (25)

2. Por a tancar-nos

No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi enclaustrada en un laberint d'obsessions i procediments. (...) Més que la por a equivocar-nos, espero que ens mogui la por a tancar-nos en les estructures que ens donen una falsa contenció, en les normes que ens tornen jutges

implacables, en els costums on ens sentim tranquils, mentre fora hi ha una multitud famolenca i Jesús ens repeteix sense cansar-se: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (*Mc* 6,37). (49)

3. Ètica dels diners

Els diners han de servir i no governar! El Papa estima a tots, rics i pobres, però té l'obligació, en nom de Crist, de recordar que els rics han d'ajudar als pobres, respectar-los, promocionar-los. Us exhorto a la solidaritat desinteressada i a que retornin l'economia i les finances a una ètica en favor de l'ésser humà. (58)

4. Revolució de la tendresa

L'Evangelí ens convida sempre a córrer el risc de la trobada amb la cara de l'altre, amb la seva presència física que interpel·la, amb el seu dolor i els seus reclams, amb la seva

alegria que encomana en un constant cos a cos. La veritable fe en el Fill de Déu fet carn és inseparable del do de sí, de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb la carn dels altres. El Fill de Déu, en la seva encarnació, ens va convidar a la revolució de la tendresa. (88)

5. Compromís dels laics

Si bé es percep una participació més gran de molts en els ministeris laïcals, aquest compromís no es reflecteix en la penetració dels valors cristians en el món social, polític i econòmic. Es limita moltes vegades a les tasques intraeclesials sense un compromís real per l'aplicació de l'Evangelí a la transformació de la societat. (102)

6. Diversitat és unitat

Ben entesa, la diversitat cultural no amenaça la unitat de l'Església. És l'Esperit Sant, enviat pel Pare i el Fill,

que transforma els nostres cors i ens fa capaços d'entrar en la comunió perfecta de la Santíssima Trinitat, on tot troba la seva unitat. (...). No faria justícia a la lògica de l'encarnació pensar en un cristianisme monocultural i monòton. (117)

7. Urgència de l'amor

Si un de veritat ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita molt de temps de preparació per sortir a anunciar-ho, no pot esperar a que li donin molts cursos o llargues instruccions. Tot cristià és missioner. (...). A què esperem nosaltres? (120)

8. Crist en els pobres

Vull una Església pobra per als pobres. Ells tenen molt per ensenyar-nos. A més de participar del sensus fidei, en els seus propis dolors coneixen al Crist sofrent. Cal que tots ens deixem evangelitzar per ells. La

nova evangelització és una invitació a reconèixer la força salvífica de les seves vides i a posar-los al centre del camí de l'Església. Estem cridats a descobrir Crist en ells, a prestar la nostra veu en les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells. (198)

9. Acollir als nouvinguts

Els cristians hauríem d'acollir amb afecte i respecte als immigrants de l'Islam que arriben als nostres països, de la mateixa manera que esperem i preguem ser acollits i respectats en els països de tradició islàmica. ¡Prego, imploro humilment a aquests països que donin llibertat als cristians per poder celebrar el seu culte i viure la seva fe, tenint en compte la llibertat que els creients de l'Islam gaudeixen en els països occidentals! Davant episodis de

fonamentalisme violent que ens inquieten, l'afecte cap als veritables creients de l'Islam ha de portar a evitar odioses generalitzacions, perquè el veritable Islam i una adequada interpretació de l'Alcorà s'oposa a tota violència. (253)

10. El pulmó de l'oració

Sense moments reposats d'adoració, de trobada orant amb la Paraula, de diàleg sincer amb el Senyor, les tasques fàcilment es buiden de sentit, ens debilitem pel cansament i les dificultats, i el fervor s'apaga.

L'Església necessita imperiosament el pulmó de l'oració. (262)